

CREȘTEREA ȘI DECLINUL IMPERIULUI AMERICAN

CREȘTEREA IMPERIULUI AMERICAN

Americanii sunt o națiune născută din războaie. De reținut că și România s-a născut la fel. Fără războiul dintre Rusia și Imperiul Otoman din 1877 și fără Primul Război Mondial 1914-1918, în care am fost angajați, România Mare nu ar fi existat. Până la Războiul Civil, americanii au cheltuit foarte puțin în scopuri militare, concentrându-și toate eforturile pentru creșterea puterii economice.

Această politică a propulsat SUA în fruntea statelor lumii din punct de vedere economic, ceea ce i-a îngăduit să fie, ulterior, și o superputere militară. Războiul civil din 1861- 1865 a demonstrat zdrobitor de clar importanța factorului economic.

Cât privește Imperiul Țarist, acesta s-a prăbușit tocmai din lipsa unui suport economic puternic. După încheierea războiului, armatele au fost demobilizate, iar cheltuielile militare au fost reduse la minimum. Această orientare a avut urmări benefice pentru dezvoltarea economică a SUA. Protejată de două oceane și fără niciun inamic potențial în apropierea frontierelor extinse la maximum, nimeni nu periclita securitatea SUA. Așa a fost din 1814 și până în zilele noastre. Provocările și „pericolele” la adresa securității SUA, clamate de liderii politici de la Washington, sunt pură retorică. Din 1865 și până în 1900, ritmul de dezvoltare economică a SUA a fost incredibil de mare.

În anul 1900, SUA a trecut pe primul loc în lume în privința dezvoltării economice, asigurând 23,6% din producția industrială a lumii, surclasând Marea Britanie, care dădea 18,5%. Americanii au practicat un gigantism pe care nicio altă putere din lume nu și l-a putut permite. De altfel,

gigantismul este însăși esența „visului american”. Între 1900-1914, SUA au continuat să se dezvolte într-un ritm accelerat realizând performanțe dincolo de orice previziuni. În 1914 a început Primul Război Mondial. În condiții normale de pace, SUA ar fi depășit Europa din punct de vedere economic în anul 1925. Din cauza distrugerilor suferite de puterile europene, acest lucru s-a produs cu 6 ani mai devreme, în anul 1919.

Încă din anul 1902, alarmați de expansiunea economică a SUA, liderii politici din Europa Occidentală au început să vorbească despre pericolul „americanizării” lumii. Extraordinara putere economică și militară a SUA nu putea să nu producă efecte pe plan internațional. Faptul că la sfârșitul secolului XIX și începutul secolului XX americanii s-au orientat spre construirea unei flote de război puternice le-a trădat scopurile imperiale urmărite. Din păcate, noi, românii, nu știm să valorificăm avantajele pe care le avem ca națiune cu ieșire la mare.

„VISUL AMERICAN” ȘI DOMINAȚIA MONDIALĂ

Americanii au avut înțelepciunea de a se fi ținut departe de conflictele din Europa, dar și capacitatea de a trage maximum de foloase de pe urma acestora. După declanșarea celor două războaie mondiale, SUA s-au implicat profund în problemele interne ale puterilor europene. Experiența ca ofițer de contrainformații militare (contraspijonaj) mi-a facilitat înțelegerea faptului că succesul în politică este garantat de trei factori: ipocrizia, intriga și trădarea.

Primul Război Mondial a fost un pas mare, dar nu decisiv pentru Statele Unite în marșul lor triumfal pentru cucerirea dominației mondiale. Până la războiul ruso-japonez, popoarele din colonii li se inoculase ideea invincibilității „omului alb”, mai ales de către englezi și francezi, în ale căror țări s-au născut teoriile rasiste. După înfrângerea Rusiei de către japonezi, poporul asiatic, mitul invincibilității „rasei albe” s-a spulberat. Așa s-a declanșat lupta de eliberare a popoarelor din colonii, care s-a încheiat cu victoria acestora, după cel de-Al Doilea Război Mondial.

Reprezentând cea mai mare putere economică și financiară a lumii, președintele american W. Wilson a venit la Conferința de Pace de la Paris din 1919-1920 cu planuri noi. Înmarmat cu „Declarația în 14 puncte”, Wilson a încercat să pună bazele unei noi ordini politice mondiale.

Dar una este să vrei și alta e să poți. Retorica lui Wilson nu a convins pe nimeni.

Toate marile decizii privind noua configurație a lumii, la Conferința de Pace de la Paris, s-au luat în secret.

Analist politico-diplomatic și militar genial, Titulescu a anticipat cursul pe care l-a urmat mișcarea nazistă și a prezis matematic data izbucnirii celui de-Al Doilea Război Mondial. „Patria mamă” i-a fost „recunoscătoare”. În august 1936, regele Carol al II-lea l-a demis din guvern și l-a surghiunit. A murit la Cannes, părăsit, bolnav și zdrobit din punct de vedere moral. Nu trebuie să ne mire că nu și-a găsit locul în istoria universală.

*Independența
prin Cultură*

MAREA PRĂBUȘIRE EURO-ATLANTICĂ

Perioada interbelică 1919-1939 nu a fost nimic altceva decât o pauză între două războaie. Tratatul de pace dintre Puterile aliate și asociate și Germania, cunoscut mai mult sub numele de Tratatul de la Versailles, semnat la 28 iunie 1919, a conținut germele războiului de la primul până la ultimul din cele 440 de articole pe care le-a conținut.

Au trecut 70 de ani de la încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial, dar dominația americană n-a trecut.

Dimpotrivă, de circa 25 de ani, aceasta este într-o continuă expansiune spre Est. Și Rusia a fost umilită de către SUA/NATO după ce a pierdut Războiul Rece. Criza ucraineană este consecința acestei umiliri.

Reacția Rusiei față de expansiunea fără măsură a Occidentului este una firească. Marea criză economică din 1929-1933 și cel de-Al Doilea Război Mondial au schimbat din temelii cursul istoriei mondiale.

Inegalitatea încurajează promovarea curentelor populiste și extremiste, lezează coeziunea socială, generează disfuncționalitate administrativă și, în final, poate genera tulburări sociale și chiar revoluție socială.

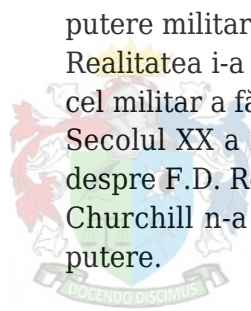
Forma principală de manifestare a instabilității sistemului capitalist o reprezintă crizele economice.

Așa cum au existat pericolul nazist și cel comunist, există și pericolul american. Se speră că acesta din urmă se află în declin și în viitorul nu prea îndepărtat nu va mai fi un pericol existențial pentru nimeni. Drumul SUA de la statutul de putere militară neglijabilă (1923) la cel de cea mai mare putere militară a lumii (1944) a fost unul rapid.

Realitatea i-a servit o lecție drastică lui Hitler, care ignorând legătura dintre potențialul economic și cel militar a făcut-o spre propria pierzanie, atunci când a pornit să cucerească lumea.

Secolul XX a fost dominat de trei mari personalități care s-au jucat cu soarta omenirii. Este vorba despre F.D. Roosevelt, I. V. Stalin și A. Hitler.

Churchill n-a fost situat la același nivel, pentru că Marea Britanie își pierduse calitățile de mare putere.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
Independența
prin Cultură
FLORIAN GÂRZ